

[En vissiin riittäkään.](#)

Vuoden 2022 alku oli aivan kamala, haluaisin koko aika käydä läpi vain edellistä vuotta uusiks. Harrastan urheilua joka rajottaa mun elämää, mutta pidän tästä lajista. Viimekesänä kuitenkin selkärangassa todettiin neljä rasitusmurtumaa, enkä pääse yli siitä. Kesällä tapahtuu just kaikki kiva! En päässyt uimaan, kivoihin urheilu tapahtumiin yms. Nyt piti opetella viime marraskuussa kaikki ihan alusta ja en vaan jaksa enään kun oon niin jäljessä kaikkia muita mun joukkuelaisia. Tällä hetkellä myös nilkassa on rasitusvamma joka rajottaa kaikkea, enkä voi millään oppia jokaista hyppytekniikkaa enään uusiks. Myös meidän koulun opo, joka on ollut meidän luokalla yläkoulun alustalähtien, vaihtoi työpaikkaa vuoden vaihteessa. Olin kertonut hänelle oikeesti enemmän asioita mitä oon kertonut mun vanhemmille tai ystäville. Sain kuulla siitä jo etukäteen, mut en halunnu uskoa todeksi joten kielsin asian. Sitku hän tuli kertomaan mulle itse, niin pidätin itkua ja juoksin pois.

Itkin monia viikkoja kotona yöllä, koulussa vessassa enkä vaan vieläkään pääse yli siitä. Pahinta on että meillä on yhteishaku, eikä oo ketään ketä auttaisi tai tukisi. Oon menettäny kokonaan motivaation kouluun, urheiluun ja kaikkeen muuhun! Eikä kukaan oikeesti oo enään mulle niin tärkeä mitä ne on joskus ollu... Mulla on todella kiireinen elämä, sillä käyn joka päivä treeneissä, töissä ja koulussa. Enkä vaan jaksa, haluan nukkua edes yhdet hyvät yöunet. Pelkään sitoutua ihmisten kanssa vaan koska menetin yhden tärkeän jo. Joskus olis vaan parempi etten olis täällä häirtsemässä muiden elämiä.